



## פרשת פינחס

### בס"ד. משיחת יום ה' פ' פינחס, י"ב תמוז ה'תשד"מ

#### רשימה פרטית בלתי מוגה

בחלק של פרשת השבוע השייך ליום חמישי, מדובר על "קרבני לחמי לאישי": אנו מצווים להקריב את קרבן התמיד, פעמיים בכל יום: כבש אחד מקריבים בבוקר, "ואת הכבש השני תעשה בין הערביים". וצריך להקריב זאת באופן שמקריבים קרבן עולה, שכולו נשרף על גבי המזבח. מה עושים בזמן שאין בית-המקדש קיים, כאשר לא רק שאנחנו לא חייבים להקריב קרבן תמיד, אלא אסור לנו להקריב קרבן תמיד? אומרת התורה ומבארת ש"תפילות – כנגד תמידין תיקנום". בזמן שאין בית-המקדש קיים, במקום ה"תמידין", קרבן התמיד, התורה תיקנה וקבעה את עניין התפילה. ואיזו תפילה? – זאת שבאה במקום ה"תמידין": התפילה של הבוקר, והתפילה של הערב, תפילת בין הערביים. וצריך להיות בהם העניין של קרבן עולה, שכולו נשרף על המזבח. מה העניין והמשמעות של קרבן? מה פירוש המלה "קרבן"? "קרבן" פירושו, כמבואר במפרשים, עניין של קירוב. מה הקשר בין הדברים? התכלית והמטרה של קרבן היא שבאמצעותו, היהודי, מקריב הקרבן, נהיה קרוב עוד יותר אל מי שאליו הוא מקריב את הקרבן. ומכך מובן שככה זה גם בנוגע לתפילה.

מה העניין והמשמעות של תפילה? אמנם הוא מבקש בתפילה "אתה חונן לאדם דעת" - שהקב"ה יתן לו שכל. ואחר כך הוא מתחנן אל הקב"ה בתור "רופא חולים" ו"מברך השנים", וכולי. אבל התכלית העיקרית והכללית של כל העניינים הללו היא שבאמצעותם הוא נהיה קרוב יותר אל הקב"ה, קרוב יותר מכפי שהוא נהיה כתוצאה מהתפילה שהוא התפלל אתמוך, או כתוצאה מהתפילה שהוא אמר היום בבוקר - "מודה אני לפניך", וכיוצא בזה. השיא, התכלית, של הקירוב נהיה כשהוא מקריב את התפילות ש"כנגד תמידין תיקנום".

ואולם, אתה עלול לחשוב שזה עניין אישי שלך. אם אתה רוצה להיות אדם מושלם, אז אתה תתנהג כפי שכתוב בתורה, ותביא קרבן בבוקר, ואת הקרבן השני, הכבש השני, בין הערביים. אבל כאשר אתה טוען וצועק שמכיון שאתה אדם "עצמאי", אתה אפילו מסכים שחש ושלום, יענישו אותך, אבל אתה לא רוצה להתפלל! אתה לא רוצה להקריב קרבן! ומי יאמר לך מה תעשה? הרי לזולת זה לא נוגע, ולמה לא מרשים לאדם להזיק לעצמו?!

כתוב בתורה שאסור לאדם להזיק לעצמו. זהו ציווי ב"תורת חיים", שאדם החובל בעצמו יוצא חייב בדיני שמים. בדיני אדם, אנשים אחרים, לא יכולים לעשות לו שום דבר, לכאורה; אבל הם יכולים לנזוף בו ולהודיע לו שהוא יצא חייב בדיני שמים.

יותר מזה: אנו רואים בחוקי המדינה - ובהתנהגות של בני אדם - שכל אדם שהולך בדרך ישרה ורואה מישהו שעומד על "גשר ברוקלין" וזועק: "אני בעל-הבית על עצמי!" הוא רוצה לקפוץ מהגשר אל תוך הנהר למטה! ולמרות שהוא יינזק מכך, הרי מי יאמר לו מה תעשה! הרי כל אדם אחראי, כל אדם



## פרשת פנחס

נורמלי, וכל כוחות המשטרה מצווים לעשות את כל ענייני ההשתדלות - לנהל עם האיש משא-ומתן, ולהביא למקום ציוד ומכונות - ולעשות הכל כדי לא לאפשר לו להזיק לעצמו.

ישנו עניין נוסף בכך שתפילה צריכה להיות באופן של קרבן עולה: אם הוא רוצה להיות באמת קרוב אל הקב"ה, זה צריך להיות שלא על מנת לקבל פרס. אמת, גם כשהוא מקיים מצוה על מנת לקבל שכר, הוא מקיים את המצוה. אבל זה לא קירוב אמיתי. בדיוק כמו - להבדיל - קירוב בין אדם אחד לחבירו. אם הוא נהיה קרוב אליו כדי שעל ידי זה הוא ירויח כסף, זאת לא קירבה אמיתית!

אם הוא מתקרב אליו כדי לקבל יותר כבוד, תענוג וכיוצא בזה, זאת לא קירבה אמיתית. הוא חושב רק על עצמו. הוא מנצל את הזולת כדי שהוא ירויח מזה! הוא לא נהיה יותר קרוב אליו; הוא רק הופך אותו לאמצעי שעל ידיו הוא יוכל להשיג את מטרתו. עניין התפילה לאמיתו, תפילה תמידית היא כשזה באופן של קרבן עולה: כולו להשם! ואז יכול להיווצר קירוב אמיתי.

זה נכון, להבדיל, גם ברמה האנושית: מתי יש קירוב אמיתי בין אבא לבן? לא כשהאבא עושה זאת כדי שהבן יתן לו כבוד, או כדי שכשהוא יהיה בגיל 119 ולא יוכל להשיג בעצמו פרנסה הוא יזדקק, חס ושלום, לקבל תמיכה מבנו או מבתו. קירוב ואהבה אמיתיים של אבא לבנו הם כשהוא אוהב את הבן בגלל שהוא הבן שלו. וממילא הוא אוהב אותו כאהבת נפשו, מבלי לצפות שהוא יקבל שכר על כך, לא בשעת מעשה ולא לאחר זמן. זה חייב להיות דוקא קרבן עולה!

